

# Beeld/spraak

Luc GORDTS / Jozefien VAN HUFFEL

**HALLE** | Het was stil bij Sint-Anna, een jaar of vijf geleden. Jarenlang passeerde de Sint-Rochuswandeling hier elke zomer, maar dat was voorbij. Tot de parochie honderd werd en er ergens, misschien wel bij de kapel, verse energie ontsprong. Iemand sloeg aan het pleisteren. De school maakte een zitbank. Een kunst schilder nam het beeld onder handen, de werkgroep bakte pannenkoeken om alles te betalen. Dit jaar had de herstelde wandeling een bijzondere passagier: het beeld kwam terug naar de kapel. Nu staat het in stijl bij wie stil wordt.



## Babyboom



## ZieZoZorgen

Lieve SWINNEN

” In onze praktijk werken we met een jong team. Vier van de zes medewerkers zijn jonge dertigers. Ze bouwen volop hun leven uit en gezinsuitbreiding is daar een bijzonder leuk aspect van.

Ook in het dagelijkse werk zijn baby's geregeld hét thema. Heel wat jonge ouders – vooral moeders – worstelen met de vraag of werken en een baby wel samengaan. Ook al zien ze het zoveel anderen hen voordoen, de twijfels zijn er toch. Omgekeerd geldt echter net hetzelfde.

Renées mama vraagt zich af of ze haar dochter tekortdoet door haar thuis op te vangen. Het is een rustig, wat verlegen meisje. Komt dit omdat mama haar niet naar de opvang bracht? Onderzoeken die aangeven dat een kind in de crèche socialer wordt en communicatiever is, geven soms het beeld dat je kind dingen mist als je ervoor kiest een thuiswerkende moeder te worden. Nee hoor. Niet voor niets hebben moeders in de Scandinavische landen de mogelijkheid om een jaar lang zelf voor hun kind te zorgen. Maar ook na dat eerste jaar is het voor kinderen een zegen als ze niet hoeven mee te draaien in de stressmolen waarin veel volwassenen zich bevinden.

Een ander dilemma: de duim of de fopspeen. Zuigen is bij de baby de manier om voedsel in te nemen. Maar het troost en kalmeert ook. Tut of duim zijn hulp-

middelen daarbij. Tandartsen zijn formeel: liever een tut dan een duim. De fopspeen is immers meer aangepast aan de vorm van de mond, de duim drukt vaak de voorste tanden nog meer naar voren. Beperk echter ook het gebruik van de tut. Vanaf de leeftijd van een jaar blijft die beter in bed. Overdag kun je je kind op een andere manier opmonteren: even knuffelen, op de schoot nemen, samen een liedje zingen.

Een probleem van een heel andere orde is de huilbaby. Baby's huilen enerzijds als signaal van pijn, honger, of angst. Anderzijds stimuleert huilen de ouder-kindrelatie: het kind doet een duidelijk appel aan de volwassene en die reageert door te troosten en te verzorgen. Er is dus contact. De piek van huilen situeert zich omstreeks de leeftijd van zes weken. Zo'n 2,5 uur huilen per dag is dan normaal. Daarna is er een afname, waarbij niet enkel de duur, maar ook de toon van het huilen verandert. Sommige baby's blijven echter meer dan drie uur per dag huilen. Als dat na zes maanden nog gebeurt, is er sprake van een huilbaby.

Rosalie is een schat van een kindje, maar het huilen put haar ouders uit. Ze wordt samen met haar mama opgenomen. In het ziekenhuis waar ik werk, loopt een programma voor huilbaby's. Mogelijks is er een medisch probleem – reflux, neurologische problemen,

oorontsteking – of is de voeding niet aangepast. Meestal echter gaat het over normaal huilgedrag door goedaardige kolieken of een moeilijker temperament. Ik observeer hoe mama (en ook papa) reageert op Rosalie. Ik ben gerustgesteld. Ook al is Rosalie haar eerste kind, mama voelt haar goed aan. Ze pikt signalen van haar dochtertje op, ziet het huilen niet als opzettelijk of als een persoonlijk falen. Er zijn evenmin belastende omgevingsfactoren. Wanneer je veel zorgen hebt, kun je het huilen van je baby er moeilijk bij hebben. Rosalie blijkt echter snel overprikkeld. Ze reageert ongewoon sterk op allerlei prikkels en ze reageert daarbij op alles tegelijk – praten, aankijken, wiegen. De aanpassing aan het leven buiten de baarmoeder vraagt tijd.

Ons advies hier: overstimulatie voorkomen – eten geven en slapen zonder de radio op bijvoorbeeld – en Rosalies zelfregulatie ondersteunen. Dit kan via inbakeren of babymassage. En wat altijd werkt: ik laat de ouders de momenten noteren dat Rosalie *niet* weent. Als stimulans, opdat ze erin geloven dat er meer gebeurt dan huilen alleen. De tijd in het ziekenhuis gebruikt mama voorts om te bekomen. Nadien kan ze een beroep doen op Kind & Gezin. Die zijn ook bij het programma betrokken en volgen het thuis op. Heel geruststellend voor de ouders. En dát voelt Rosalie ook.”